

Arrest

nr. 217 310 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49/5-7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUERWEGEN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2001 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juni 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 25 maart 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 29 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 48 801 van 29 september 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 17 oktober 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 22 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 102 892 van 15 mei 2013 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 2 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.10. Op 25 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 202 047 van 3 april 2018 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging én de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Deze aanvraag tot vestiging werd reeds geweigerd op 25.10.2017/Echter werd deze beslissing op 03.04.2018 bij arrest 202.047 vernietigd door de RvV. Heden dient de aanvraag opnieuw geweigerd te worden gelet de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien 'dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder M.G. (...) (RN: xxx).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Om dit aan te tonen worden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring dd. 27.07.2017 van het hoofd van de gemeente Mayakovski gelegen, in de provincie Kotayk in de Republiek Armenië, waaruit moet blijken dat betrokkene op datum van het attest geen geprivatiseerd of mede-eigendom heeft en geen onroerend goed bezit die op zijn naam geregistreerd staat in het gemeenteregister. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het attest niets vermeldt met betrekking tot inkomsten die betrokkene mogelijks wist te verwerven in het land van herkomst en voor zijn komst naar België, noch dat het niet uitsluit dat betrokkene elders in het land - buiten de gemeente Mayakovski - eigendommen/onroerende goederen bezit. De onvermogenheid van betrokkene van in het land van herkomst is zodoende aldus niet aangetoond. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene reeds jarenlang, meer bepaald sinds 25.03.2010 in België verblijft. Het attest is in die zin dus nietszeggend voor wat betreft de situatie van betrokkene in het land van herkomst en voor zijn komst naar België. Meer nog, de geloofwaardigheid van het attest kan bovendien in twijfel getrokken worden gelet er tevens verklaard wordt dat betrokkene zijn vaste verblijfplaats in Armenië heeft, met name op het adres dat op het attest vermeld wordt. Dit laatste is tegenstrijdig met wat blijkt uit het administratieve dossier en de gegevens in het Rijksregister.
- Stortingsbewijzen van de broer van betrokkene (M.S. (...)) naar betrokkene dd. 16.05.2017, 19.06.2017 en 05.07.2017. Met deze stortingen kan bezwaarlijk aangetoond worden dat betrokkene ten laste zou zijn van zijn moeder.
- Rekeninguittreksels van een rekening bij BNP Paribas Fortis op naam van referentiepersoon, pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2016 - aanslagjaar 2017, en stortingsbewijzen van referentiepersoon aan betrokkene dd. 24.05.2017, <08.06.2017, 05.07.2017. Deze stortingen zijn echter veel te recent en te beperkt in aantal. Het betreffen bovendien allen stortingen van in 2017, dit terwijl betrokkene reeds sinds 2010 in België verblijft.
- Huurovereenkomst op naam van betrokkene. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene, op een korte periode van 13.01.2011 tot 17.10.2012 na, nooit bij referentiepersoon heeft ingewoond. Ook in die zin is er dus geen sprake van enige afhankelijkheid van betrokkene van referentiepersoon.
- Attesten van het OCMW waaruit moet blijken dat referentiepersoon en betrokkene niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel ontbreken.

Met betrekking tot betrokkenes onvermogenheid, en de afhankelijkheidsrelatie die reeds van in het land van herkomst en voor de komst naar België zou moeten bestaan, wordt helemaal niets voorgelegd. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat betrokkene sinds 05.03.2018 onophoudelijk zelf tewerkgesteld is geweest. Uit het geheel van de beschikbare documenten blijkt bijgevolg niet dat betrokkene van in het land van herkomst onvermogen was en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn, en blijkt zodoende niet dat betrokkene reeds van in het land van herkomst en tot op heden afhankelijk zou zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, betrokkene blijkt wel degelijk in staat om zelfstandig een inkomen te verwerven om zo in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel -en / of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er tevens niet blijkt dat betrokkene en referentiepersoon niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden nog te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij de schending aan artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bijlage 15ter is niet afdoende.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de bijlage 20, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond weer (artikelen 40ter en 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing wijst er op dat de aanvraag reeds geweigerd werd op 25 oktober 2017, dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad op 3 april 2018 bij arrest nr. 202 047, dat heden de aanvraag opnieuw dient geweigerd te worden daar de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden. In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende als familielid in neergaande lijn van een Belg, dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder, dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsband dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst, dat dit aan de hand van de voorliggende documenten niet kan worden vastgesteld, waarna in de bestreden beslissing de stukken worden opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en worden besproken en er wordt geoordeeld dat de verzoekende partij met betrekking tot haar onvermogenheid en de afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst en voor haar komst naar België niets heeft voorgelegd, dat uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 5 maart 2018 onophoudelijk zelf is tewerkgesteld geweest. De verwerende partij motiveert dat uit het geheel van de beschikbare documenten niet blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn en niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst tot op heden afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon, wel integendeel, dat de verzoekende partij wel degelijk in staat blijkt om zelfstandig een inkomen te verwerven om in het levensonderhoud te voorzien. Ten slotte wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst, dat gezien zij niet afdoende heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er tevens niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel, er uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste is/was van de referentiepersoon.

Gelet op voorgaande motieven toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van elementen, minstens verduidelijkt zij niet met welke elementen de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden en hierover te motiveren. Zij toont niet aan dat geen degelijke motivering blijkt uit de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

2.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

2.1.6. Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen haar en de referentiepersoon van in het land van herkomst en dat dit aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij diende rekening te houden met alle elementen in het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland, dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is in België, dat dit niet werd onderzocht door de verwerende partij en het redelijkheidsbeginsel dan ook geschonden is, dat de verwerende partij *in casu* een beslissing heeft genomen zonder deze met zorg voorbereid te hebben, zodat zij geen recht had op een correcte behandeling.

Een dergelijke verplichting om rekening te houden met bovenvermelde elementen kan niet worden gelezen in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Evenmin houdt de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel een dergelijke verplichting in. Thans betreft het een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat niet werd aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke te duiden op welke grond haar voorgesloten integratie of de andere door haar opgesomde elementen het nemen van de bestreden beslissing kon verhinderen. Aldus kan ook niet worden ingezien waarom hiermee rekening diende te worden gehouden, laat staan dat enig onderzoek in dit verband zich opdrong. Bij gebrek aan een vermelding van enige rechtsgrond waaruit blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is met de door haar opgesomde elementen rekening te houden, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog.

2.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de motivering van de bijlage 15*ter* niet afdoende is, dat uit de motivering onmogelijk kan afgeleid worden of de gemachtigde dit heeft onderzocht, dat de beslissing niet correct, minstens onzorgvuldig werd genomen. Zij meent dat gelet op het gestelde in voormelde bepaling de verzoekende partij de verwachting mocht koesteren dat hieromtrent zou worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, wat niet gebeurd is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat onderhavig beroep geenszins is gericht tegen een beslissing 'bijlage 15*ter*', zodat voormeld betoog, daar het geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, niet dienstig is.

Te dezen wordt aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40*bis*, §4, tweede lid en in artikel 40*ter*, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij een behoefteanalyse diende te maken.

De aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.9. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Verzoeker had reeds voordien vooruitzichten om aan de slag te gaan zodra zijn verblijf geregulariseerd wordt (stuk 4). Thans beschikt hij over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (stuk 4). Verzoeker volgde reeds een inburgeringscursus (stuk 3).

De zoon van verzoeker schoolgaand te Sint-Niklaas op de technische school, alwaar hij modulair onderwijs als hoeknaadlasser volgt (stuk 6). Hij is tevens werkzaam als jeugdarbeider bij Synergie Belgium (stuk 7).

De moeder van verzoeker is woonachtig te België en beschikt zelfs over de Belgische nationaliteit (stuk 12). Doch eveneens de overige familie van verzoeker is woonachtig te België.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3. De verzoekende partij verwijst in zeer algemene bewoordingen naar haar familie die woonachtig is in België en meent dat er aldus sprake is van een gezinsband, doch laat na te verduidelijken met welke familieleden of gezinsleden zij meent een gezinsband te hebben conform artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. In zoverre de verzoekende partij refereert aan de band die zij heeft met haar Belgische moeder, die in België verblijft, wijst de Raad op wat volgt.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij in wezen geen bewijzen kan voorleggen dat zij voorafgaand aan haar komst naar België door haar moeder in België op enigerlei wijze werd ondersteund in haar dagelijkse behoeften, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven worden door de verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegd of ontkracht. Voorts wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat de verzoekende partij sinds 5 maart 2018 onophoudelijk zelf is tewerkgesteld geweest en dat zij in staat blijkt om zelfstandig een inkomen te verwerven om zo in haar levensonderhoud te voorzien. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar moeder anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar moeder (of andere gezins- of familieleden) en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt voorts dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er dient dan ook niet nader te worden ingegaan op beschouwingen van de verzoekende partij dat zij door het bevel gedwongen wordt om terug te keren naar het herkomstland en haar familie achter te laten, dat het haar terugsturen naar haar land van herkomst een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst daar zij reeds lange tijd in België blijft en woonachtig is en het centrum van haar belangen zich hier bevindt, laat staan dat haar familie zomaar zou kunnen verhuizen.

2.2.5. In zoverre de verzoekende partij refereert aan de gezinsband met haar zoon, wijst de Raad op wat volgt.

De verzoekende partij laat na het bestaan van het gezinsleven met haar zoon in België te verduidelijken. Ook preciseert zij de leeftijd van haar zoon niet. Echter blijkt uit de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toegevoegde stukken dat de zoon van de verzoekende partij reeds meerderjarig was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Door het enkel wijzen op het feit dat haar zoon schoolgaand is op de technische school, alwaar hij modulair onderwijs als hoeknaadlasser volgt en hij tevens werkzaam is als jeugdwerker bij Synergie Belgium, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar zoon en maakt zij bijgevolg een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verblijfsaanvraag ten einde gezinshereniging te bekomen door de verzoekende partij geenszins werd ingediend in functie van haar meerderjarig kind, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze het weigeren van de verblijfsaanvraag in functie van haar moeder, een schending kan vormen van het recht op een gezinsleven met haar meerderjarig kind.

De Raad benadrukt voorts nogmaals dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.2.6. In zoverre de verzoekende partij wijst op haar lang verblijf en het woonachtig zijn in België, het zich in België bevinden van het centrum van haar belangen, haar vooruitzichten op werk en haar arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur alsook haar reeds gevolgde inburgeringscursus, haar integratie en lokale verankering, wenst zij te duiden op een privéleven in België.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op een vooruitzicht op tewerkstelling, op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een inburgeringscursus, doch toont zij niet aan waarom zij omwille van deze elementen haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij niet zou kunnen werken in het land van herkomst.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.2.7. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

2.2.8. Wat er ook van zij, in de mate de verzoekende partij aldus wenst voor te houden dat de gemachtigde ook een rekening diende te houden met en een belangenafweging diende door te voeren in het licht van een eventueel gezins- of familieleven met haar zoon en met andere familieleden of van een eventueel privéleven, wijst de Raad erop dat de thans voorliggende aanvraag slechts was gestoeld op een voorgehouden gezins- of familieleven van de verzoekende partij met haar Belgische moeder en niet op enig ander gezins- of familieleven of privéleven. Het door de verzoekende partij gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook onmogelijk worden toegekend op grond van zulk gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Voormeld middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Verwerende partij heeft nagelaten een degelijke behoefteanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij tracht hieraan te ontsnappen door te stellen de huishuur slechts 316,00 EUR huishuur betaald dient te worden. Dit alleen al zou ervan getuigen dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, gezien zij geniet van sociale woninghuur.

Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 648,00 EUR maandelijks aan huishuur moeten betalen.

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag.

In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook deze verwachting koesteren.

Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de inkomsten van mevrouw G.M. (...) volstaan. Zij beschikt over een pensioen (stuk 9), doch eveneens een bijpassing, alsook geldt dat zij maandelijks van de familie mag ontvangen (stuk 10).

De berekening is als volgt :

1.073,62 EUR pensioen + 138,12 EUR IGO + giften familie

Mevrouw G.M. (...) beschikt zelf dan ook over 1.211,73 EUR minstens. Dit wordt verhoogd met de maandelijksse giften van familie.

De gemachtigde van de staatssecretaris is onzorgvuldig te werk gegaan door in de bestreden beslissing te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met de documenten betreffende de inkomsten van de zoon en kleinzoon, zijnde hijzelf, van de referentiepersoon

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker beschikt zelf wel degelijk over voldoende middelen. Dit blijkt uit de voorliggende stukken. De zoon van verzoeker, en aldus deel van het gezin, is schoolgaand, doch eveneens jeugdig arbeider (stukken 6 en 7). Zij huren een appartement te Sint-Niklaas (stuk 8). Verzoeker beschikt tevens over een diensbetrekking (stuk 4). Verzoeker is bovendien verzekerd (stuk 5).

De zoon van verzoeker brengt de meest recente loonfiches bij van zijn studentenjob waaruit blijkt dat hij 11,7541 EUR per uur verdient (stuk 13) in een dienstbetrekking van 20u per week, alsook het bewijs dat hijzelf een dienstbetrekking heeft voor een uurloon van 14,829 EUR in voltijdse tewerkstelling, aldus 38u/ week (stukken 4 en 14)

Verzoeker en diens zoon hebben onmiddellijk na het ontvangen van hun – zij het slechts tijdelijke – verblijfsvergunning een dienstbetrekking ontvangen en de inkomsten hiervan dienen eveneens mee in rekening te worden gebracht (stukken 13 en 14).

Er is dan ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet waar enkel en alleen geoordeeld (werd) dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder in feit (sic) de overige inkomsten te bekijken en te bestuderen. Verwerende partij heeft niet nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt om in zijn behoeften te voorzien (RvV 192 731).

Er is bijgevolg sprake van een schending van artikel 40ter §2 en 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.3.2. De Raad herhaalt dat te dezen aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij dat er *in casu* wel degelijk sprake is van voldoende bestaansmiddelen, is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij kan bijgevolg evenmin dienstig voorhouden dat de verwerende partij een behoeftanalyse diende te maken.

De aangevoerde schending van de artikelen 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER